

УВОД

У протеклих неколико деценија свједоци смо пораста насиља у предшколским и школским установама. Булинг, насиље, злостављање, агресија, јако је много термина који описују понашање на које се, нажалост, врло често наилази међу дјецом, у школама, на игралиштима, у дјечијим вртићима. Насилно понашање има као један од својих циљева и привлачење пажње. Збрка у овој терминологији говори да не постоји јасна дефиниција насилничког понашања, али постоје компоненте које га одређују. Те компоненте чине насилничко понашање које је намјерно, то значи да постоји јасна намјера да се неко повриједи, дакле у ту дефиницију не спадају понашање као што је случајно гуркање, играње које заврши падом и слично, затим да постоји несразмјера снага и да се оно понавља кроз дуже вријеме.

Узроци насиља су различити, школе која кроз понекад шутњу, понекад пасивност не ради превентивно на сузбијању насиља, појединца, који може имати развијене ставове, искуство, али и генетску предиспозицију, те можда најважније, породице. Дијете учи оно што види у породици. Ако у породици не види контролисање емоција, ако су ставови родитеља такви да подржавају, или само не санкционишу насиље, ако су методе васпитања такве да подржавају насиље, дијете ће у себи развити став да је насиље прихватљив облик понашања. Вјероватно ће се понашати врло збуњено када му неко каже или покаже да се тако не смије понашати.

У овом раду ћемо покушати да истражимо ситуацију везану за вршњачко насиље у Републици Српској. Колико је распрострањен овај проблем код нас, као и то колико надлежне институције раде на овом проблему, да ли придају довољно значаја вршњачком насиљу и ко су људи који се баве овим питањем на нашим просторима? Ко се то највише залаже за превенцију вршњачког насиља, као и то колику улогу имају центри за социјални рад? Покушаћемо да уз резултате одређених истраживања које смо прибавили у Центру за социјални рад Бања Лука покажемо колика је тежина овог проблема, као и његове посљедице и значај превенције.